

M. Zielińska

Sanok-Olchowce, st. 16, gm. Sanok,
woj. krośnieńskie

Informator Archeologiczny : badania 28, 38

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiał w dużej mierze ma charakter pracowniany, są jednak i formy podomowe (odłupkowe noże). Nie znaleziono niestety fragm. ceramiki.

Rejon źródeł mógł stanowić miejsce lokowania obozowisk przykopalnianych. Sugerują to wyniki dotychczasowych badań wykopaliskowych, jak również rozpoznanie geofizyczne przeprowadzone na tym obszarze przez dr. Krzysztofa Misiewicza z Instytutu Archeologii i Etnologii PAN w roku 1993.

Materiały znajdują się w Dziale Neolitu, a dokumentacja w Dziale Dokumentacji Naukowej Państwowego Muzeum Archeologicznego.

Prace będą kontynuowane.

Sanok-Olchowce, st. 16
gm. Sanok, woj. krośnieńskie

Badania ratownicze prowadziła M. Zielińska. Osada i cmentarzysko grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Epoka brązu.

*Literatura: *Materiały...*, s. 184.

Sieklówka Dolna, st. 7, gm. Kołaczyce, woj. krośnieńskie — patrz: neolit

Sitno, st. 11
gm. Szczecinek, woj. koszalińskie
AZP 27-26/—

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Ośrodek Naukowo-Konserwatorski
Pracownia Archeologiczna w Poznaniu

Badania prowadzili mgr mgr Andrzej Krzyszowski (autor sprawozdania) i Edward Krause. Finansowane przez Okręgowy Zakład Gazownictwa w Poznaniu. Pierwszy i ostatni sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z IV okresu epoki brązu, osada? kultury łużyckiej z okresu halsztackiego C, osada z okresu wczesnego średniowiecza (2. poł. VIII-1. poł. IX w.).

Stanowisko jest położone w obrębie dużej doliny jeziornej (opodal jezior Rokitno i Rybno), na dwóch sąsiadujących ze sobą kulminacjach tego samego międzyjeziornego wzniesienia morenowego. Ekspozycja jest dodatnia, w kierunku na południowy wschód, południe, południowy zachód i zachód. Stoki są strome, a przewyższenie w stosunku do otaczającego terenu zawiera się w przedziale 9-15 m.

Badania prowadzono w związku z realizacją gazociągu wysokociśnieniowego Piła — Wierzchowo. Zakres przestrzenny prac wykopaliskowych ograniczony był do szerokości pasa budowlanego gazociągu (4 m) i wymuszony kierunkiem jego przebiegu oraz zasięgiem reliktów kulturowych (wyłącznie w obrębie inwestycji).

Na nowo odkrytym przez Pracownię stanowisku założono 2 wykopy: w zachodniej części stanowiska (wykop WI/94 — o powierzchni 320 m²) i w partii południowo-zachodniej (wykop WII/94 — o powierzchni 80 m²). Łącznie w obu wykopach odkryto 16 obiektów nieruchomych oraz niespełna 200 fragm. ceramiki, grudek polepy i kości zwierzęcych.

W sekwencji kulturowo-chronologicznej wśród odkrytego materiału wyróżniono:

1. Cmentarzysko kultury łużyckiej z IV okresu epoki brązu, które jest reprezentowane przez 14 zespołów grobowych i 70 drobnych fragm. ceramiki naczyniowej, zarejestrowanej prawie w każdym z grobów. Groby to płaskie obiekty w postaci zwartego i regularnego bruku kamiennego, ze słabo czytelnym zarysem jamy grobowej. Miały one przeważnie kształt kolisty lub owalny, o wymiarach 140-80 x 110-80 cm. W przekroju były przeważnie